

Kuba zlobí

„Kubo!“ ozývá se ze dvorku. „Kubíku! Kde jsi?“
Babička volá. „Kubo!“

Kuba sedí na půdě docela potichoučku. Ani nepípne. O nohy se mu otírá černý kocour Mikeš.

„Kubo!“ ozve se táta.

„To jsem blázen,“ babička je trochu polekaná.
„Vždyť tu teď byl! Bral si další vdolek.“

Kuba sedí v koutku pudy a zamyšleně olizuje z vdolku povidla. Má se ukázat – nebo ne?

„Propána, snad se mu něco nestalo?“ slyší babičku.

Kubovi je babičky nakonec líto. Vykoukne z vikýře.

„Já jsem tady!“ zavolá.

„Kubo!“ Táta i babička zvednou hlavu. „Co tam děláš? Polez dolů.“

Kuba se ale nehýbá.

„Nepolezu!“ zamračí se. „Já nikam nepojedu.“

Táta Kubovi zahrozí prstem. „Nezlob, nebo si tam pro tebe dojdu.“

Kuba se mračí. Ani se nepohne. Sedí ve vikýři a kouká na dvorek. Na překvapenou babičku, tátu i Ajaxe. Ajax vrtí ocasem a má vyplazený jazyk. Zvědavě hledí na svého kamaráda Kubu. Je mu divné, že je takhle vysoko. Ve vikýři se objeví Mikeš. Ajax blafne. Rád by Mikeše prohnal, avšak ten se mu z té výšky jenom posmívá. Dobře ví, že Ajax na pudu nevyleze.

„Kubo, slez. Tatínek si pro tebe přijel. Ty nejsi rád?“ povídá babička.

Kuba sedí ve vikýři a mlčí. Neví, jestli je rád, že táta přijel. Byl by rád, kdyby přijel jen tak. Ale táta nepřijel jen tak. Přijel, aby ho od babičky odvezl. Proto Kuba není rád. Končí léto. Zítra začíná škola. A do školy se Kubovi vůbec nechce.

„Maminka na tebe čeká. Stýská se jí,“ řekne táta.

Kuba sedí a stále mlčí. Po mamince se mu také stýská. To je pravda. Však ji už neviděl celých čtrnáct dní, co je u babičky. A to je pro takového malého kluka, jako je on, dlouho. Babičku má moc rád, ale maminku víc.

Maminka vypadá jako víla. Je krásná. Tančí v divadle. Ano, Kuba cítí, že se mu po

mamince moc stýská. Ale když ho táta odveze domů, bude muset chodit do školy. Kdyby zůstal u babičky, nikam by nemusel. Ve vesnici, kde babička bydlí, není škola.

Táta se objeví na půdě. Usedá do vikýře vedle Kuby. Obejme ho kolem ramen. „Co se děje?“ zašeptá.

Kuba se o tátu opře. Tátu má také moc rád. Je vysoký a silný. Pracuje na stavbě. Má velké ruce a sílu jako lev. Kuba ví, že ho táta vždy ochrání. Ale ochrání ho před školou? Tomu jako by táta vůbec nerozuměl.

„Musíme jet. Zítra začíná škola,“ povídá.

Ach jo. Kuba mlčí. Vypadá to, že před školou neuteče! Zhluboka si povzdychne. Podívá se na tátu. „Já do školy nepůjdu.“

Táta překvapeně nadzvedne obočí. „Prosím?“

„Já do školy nepůjdu,“ opakuje Kuba. „Nechci!“ Tentokrát se zamračí táta. „Proč?“

Kuba neodpovídá. Bojí se, že když otevře pusou, rozbrečí se. A kluci přece nepláčou.

Táta to však na Kubovi pozná. Pohladí ho po hlavě. „Já vím, já jsem se školy taky bál. Ale ne-

dá se nic dělat. Do školy se musí. A brzy poznáš, že se nemáš čeho bát.“

Táta a Kuba slézají z půdy. Ajax radostně zašteká. Babička se usmívá. Podává Kubovi balíček. „Tady máš vdolky na cestu.“

Táta s Kubou nasedají do auta. Babička si otírá oči. Ještě jednou k sobě Kubu přitiskne a dá mu pusy. Má ho ráda. Je to její jediný vnouček.

„Školy se neboj! Rok uteče jako voda. Přijed' zase na prázdniny! Budeme tě tu čekat!“

Ajax kývá oca-sem. Na plotě se uvelebil Mikeš. Ano, budou tu čekat, zamrouká.

Kuba mává z okna

vozu. Babiččina chalupa je čím dál menší. Kuba se přestane ohlížet a dívá se dopředu. Škola se blíží. Ach jo.

Kubovi je špatně

„Co je ti, Kubíku,“ šeptá maminka a tiskne synka k sobě.

Kuba sedí na posteli, vykoupaný a v pyžamu. Nedaří se mu usnout. Není mu dobře.

Maminka mu položí ruku na čelo. „Horečku nemáš. Co tě bolí?“

Kuba sedí jako hromádka neštěstí. Bolí ho břicho a hlava a oči a snad i celé tělo. Ani nevečeřel. Opírá se o maminku. Ta si ho celá utrápená prohlíží.

„Tak pojedeme k doktorovi?“ zašeptá.

Kuba rychle zakroučí hlavou. K doktorovi ne! Ještě by mu píchl injekci, jako když byl v zimě nemocný. A to Kuba nemá vůbec rád!

„Tak co s tebou?“ Tatínek nad nimi stojí, ruce v bok.

